

záchranná stanica

OROL RICHARD

Zuzana Štelbaská
ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Záchranná stanica: Orol Richard

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Štelbaská
Záchranná stanica: Orol Richard – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**OROL
RICHARD**

záchranná stanica

**OROL
RICHARD**

podľa skutočnej udalosti

Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Nudné ráno

Lula sa pozrela von oknom a skoro jej oči vypadli. Zem bola znova pocukrovaná jemným snehom a na oknách detskej izby sa vytvorila námraza.

„Milé počasie, tebe asi fakt dosť hrabe,“ zahundrala.

Bol koniec apríla, dokonca aj veľkonočné prázdniny už boli len dávnou spomienkou, a predsa sa zima nie a nie zo Zázrivej odpratať.

„Komu hrabe?“ počúchal si oči Lulin mladší brat Tomi, ktorého zobudilo sestрино šomranie.

„Zase nasnežilo, no chápeš to?“ vzdychla si Lula. „Minulý týždeň som dávala do vázy narcisy zo záhrady a teraz mám znova vyťahovať snehule?“

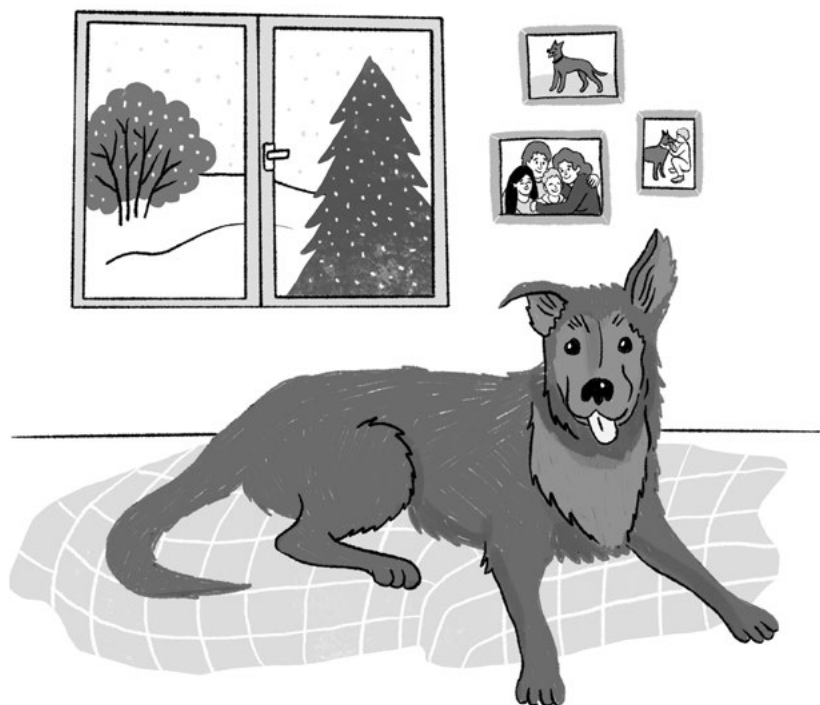
„Koho to trápi...“ šplechol Tomi, prevrátil sa na druhý bok, a aby sa celkom neprebral, prehodil si perinu cez hlavu, čím sa znovu ponoril do tmy a zaspal.

Lula nad bratom len prevrátila oči. Vedela, že ona už nezaspí, a tak radšej vyhrabala zo skrine hrubé ponožky a huňatú mikinu a zišla do kuchyne.

Na Záchrannej stanici v Zázrivej, kde obe deti bývali s rodičmi, ktorí boli zároveň správcami stanice, sa dni zvyčajne začínali veľmi skoro. Otec Maco a mama Andrea mali plné ruky práce s divými zvieratami, ktoré sa do stanice dostali po nejakom úraze a bolo treba sa o ne postarať. No mali tu tiež množstvo stratených či podvyživených mláďat a k tým musela Andrea vstávať aj niekoľkokrát v noci, aby ich ošetrila a nakrmila. Preto Lulu nijako zvlášť neprekvapilo, keď v kuchyni rodičov našla. Iba Akim, ich belgický ovčiak, sa nevyberane rozťahoval na kuchynskej pohovke.

„Ty si tu vylihuješ ako nejaký maharadža,“ uškrnula sa Lula nad psom, ktorý ležal vyvalený na bruchu a ani sa neunúval vstať, aby ju pozdravil. Iba rozťahol papuľu, vyplazil na Lulu jazyk a na pozdrav jemne zavrtel chvostom.

„Vieš, že sa ti ani nečudujem, že nie si vonku?“ prihovárala sa mu Lula. „Komu by sa chcelo liezť do zimy, keď ešte včera sme mali krásne jarné

slniečko. A teraz toto..." frkla smerom k oknu, za ktorým sa belela zimná krajina.

Stále rozospatá Lula otvorila chladničku a zízala do nej, akoby čakala, že sa maslo so syrom a s paradajkami zdvihnú a začnú tancovať.

Do kuchyne vošla mama, a keď zbadala, že Lula nehybne hľadí do chladničky, naklonila sa k nej a rázne sa spýtala: „Čo dnes dávajú?“

„MOJENERVYMAMIČKADUŠIČKAPOMOC!!!“ vykričla Lula, ktorá od ľaku skoro vyskočila z kože. „Chceš sa pripraviť o dieťa?“ objala mamu so smiechom, keď si uvedomila, čo sa vlastne stalo.

„Dobré ráno!“ stískala ju mama. „Vstala si veľmi skoro, ešte si mohla spať. Veď je sobota,“ pohľadila ju po rozpustených vlasoch.

„Hej, viem,“ vzdychla si Lula. „Ale už som hore. Aspoň vám trochu pomôžem. Kde je oco? Stalo sa niečo v noci?“

Mama sa vystrela, zrazila päty k sebe, ruky pritisla k bokom a spustila ako nejaký vojak: „Poslušne hlásim, že v noci sa nič nestalo, okrem toho, že zase nasnežilo a tvoj otec práve kými prasa a sliepky!“

Nato sa obe rozosmiali a Lula konečne vybrala z chladničky vajička, z ktorých pre seba, mamu aj oca urobila skvelú omeletu.

„Načo nám je toľko snehu?“ frflala Lula aj po raňajkách, keď s mamou do vedier nakladali potravu pre rôzne zvieratá, ktoré sa u nich práve zotavovali.

„Je bláznivý apríl,“ pokrčila mama plecom. „Čo sa dá robiť. Príroda si povedala, že potrebujeme